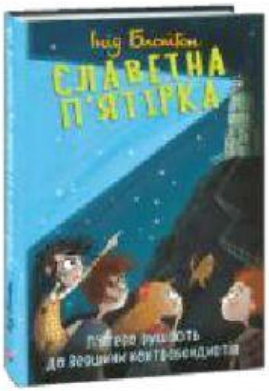

Розділ 15

ДИВНІ ПОДІЇ

Усе це справді було дуже загадково, особливо для Джорджі, яка була переконана, що саме Блок розмовляв з відомим контрабандистом. Натомість друзі сумнівалися, зважаючи на те, що Джорджа не бачила його обличчя.

— Мій батько ще не приїхав? — раптом поцікавилась Джорджа, згадавши, що той мав приїхати увечері.

— Щойно прибув, — відповів Смоляний. — Саме перед твоєю появою. Я мало не потрапив під його автівку! Вчасно відскочив убік. Я там на тебе чекав.

— Який же наш план? — запитала Джорджа. — Треба сьогодні ж визволити Тіммі, бо він там сказиться. Гадаю, краще мені повернутися до моєї кімнати через вікно, щоб Блок не виявив мого зникнення. Я почекаю, поки всі вкладуться, а потім знову вилізу з вікна, а ти, Смоляний, відчиниш двері і впустиш мене до будинку. Потім ми з тобою підемо у кабінет, і ти відкриєш вхід до таємного коридора. Я знайду Тіммі, і все буде гаразд!

— Навряд чи все буде гаразд, — засумнівався Смоляний. — Але в кожному разі іншого плану в нас нема. Тож повертайся до своєї кімнати, якщо вже наїлася.

— Я захоплю із собою кілька булочок, — сказала Джорджа, розсовуючи їх по кишенях. — Смоляний, постукай, коли всі вкладуться, — аби я знала, що можу спокійно вилізти з вікна і знову зайти до будинку іззовні.

LIVEWORKSHEETS

Незабаром Джорджа повернулася до своєї кімнати, ще й вчасно, бо невдовзі з'явився Блок із тарілкою сухарів і склянкою води. Він відімкнув двері й поставив усе на стіл.

— Ваша вечеря, — сказав він.

Джорджа поглянула на його безвиразне обличчя й відчула таку неприязнь, що не змогла стриматися! Вона взяла склянку й спритно вихлюпнула воду йому на потилицю. Вода потекла йому за комір, і він здригнувся. Блок з палаючими очима ступив крок до неї, але біля дверей чатували Дік і Джуліан, і він не наважився її вдарити.

— Я вам це не подарую! — сказав він. — Затямте собі! І свого собаку більше не побачите!

Він вийшов і замкнув двері. Щойно він пішов, Джуліан гукнув кузині:

— Дурепо, нащо ти це зробила? Він — небезпечний ворог!

— Знаю. Я не змогла стриматися, — відповіла засмучена Джорджа. — І тепер шкодую.

Дітям довелося спуститися вниз, щоб побачитися з паном Ленуаром. Коли вони пішли, Джорджі стало самотньо. Жахливо сидіти під замком, навіть якщо й можна втекти через вікно, коли захочеться. Вона прислухалася, чекаючи, коли повернуться друзі.

Вони не забарилися й розповіли Джорджі про зустріч із її батьком.

— Дядько Квентін страшенно втомився і трохи роздратований, а ще дуже сердиться на тебе за погану поведінку, — крізь двері розповів Джуліан. — Він каже: якщо ти не вибачишся, то залишишся під замком іще на цілий день.

LIVEWORKSHEETS

Вибачатися Джорджа не збиралася. Вона терпіти не могла пана Ленуара з його фальшивими посмішками і сміхом, з його раптовими нападами люті. І вона промовчала.

— Нам час вечеряти, — сказав Смоляний. — Ми приховаємо щось для тебе, щойно Блок вийде з кімнати. Чекай пізніше на умовний стук. Це буде мій сигнал, що всі повкладалися.

Джорджа лягла у ліжко й поринула у свої думки. Багато що здавалося їй незрозумілим. Усе не трималося купи. Загадковий сигнальник у вежі, Блок... розмова пана Барлінґа із чоловіком, схожим на Блока, який весь цей час лежав у ліжку. Розмірковуючи, Джорджа заплющила очі й заснула.

Енн лягла спати разом з Мерібел, але перше прибігла під двері прошепотіти Джорджі на добраніч. Хлопці всі разом попрямували до сусідньої кімнати, бо Смоляний тепер мешкав разом з Діком і Джуліаном. Джорджа крізь сон побажати їм добраніч і знову заснула.

Опівночі вона раптом прокинулася. Хтось тихо й нетерпляче стукав у двері. Це був Смоляний.

— Іду! — прошепотіла йому Джорджа крізь двері й узяла ліхтарик.

Вона підійшла до вікна й хутко спустилася шнурковою драбиною. Зістрибнувши з муру, вона попрямувала до бічних дверей будинку. Смоляний був уже там. Джорджа з удячністю прослизнула всередину.

— Усі вже полягали, — прошепотів Смоляний. — Я вже думав, що твій батько й мій вітчим узагалі не підуть спати. Цілу ніч розмовляли в кабінеті!

— Ходімо швидше туди, — квапила Джорджа хлопця.

LIVEWORKSHEETS

Вони підійшли до дверей кабінету, і Смоляний повернув ручку.

Двері знову були замкнені! Смоляний натискав щосили, та де тобі! Двері не піддавалися.

— Про це ми не подумали! — розпачувала Джорджа. — Хай йому всячина! Що ж тепер робити?

Смоляний замислився, потім тихо на вухо Джорджі мовив:

— Тільки одне залишається зробити, Джорджо. Я маю проникнути до кімнати твого батька, тобто колишньої моєї, залізти в шафу, доки батько спить, відкрити хід у таємний коридор і пробратися туди. Я знайду Тіммі й виведу його назад тим же шляхом. Сподіваюся, твій батько не прокинеться!

— Ти справді зробиш це для мене? — з удячністю запитала Джорджа. — Ти надійний друг, Смоляний! Хочеш, я зроблю це сама?

— Ні, я краще знаю таємні ходи, — відповів хлопець. — Тобі самій опівночі там буде страшно! Піду я.

Джорджа і Смоляний піднялися нагору, через широкий сходовий майданчик підійшли до дверей в кінці коридора, що вели до його колишньої кімнати, де зараз спав батько Джорджі. І тут Джорджа потягнула його за рукав:

— Смоляний! Твоя дзижчалка спрацює, щойно ти відкриєш двері, і розбудить мого батька!

— Дурненька, я від'єднав її, тільки-но дізнався, що доведеться перейти до іншої кімнати, — з посміхом відповів хлопець. — Я ж не міг не подбати про це!

Він відчинив двері у коридор. Пробрався до своєї колишньої кімнати. Двері були зачинені. Смоляний і Джорджа прислухалися.

LIVEWORKSHEETS

— Твій батько спить трохи неспокійно, — сказав хлопець. — Почекаю на слушну нагоду, увійду, залізу в шафу й відкрию хід до таємного коридора, щоб знайти Тіммі, а тоді приведу його до тебе. Якщо хочеш, почекай у кімнаті Мерібел. Там зараз Енн.

Джорджа пробралася до сусідньої кімнати: дівчата міцно спали. Вона залишила двері відчиненими, щоб почути, коли повернеться Смоляний. Як гарно буде знову побачити любого Тіммі! Він усю її оближе.

Смоляний прокрався до кімнати, де спав батько Джорджі. Хлопець посувався безшумно, бо знав усі скрипучі мостини як свої п'ять пальців і вміло їх уникав. Тихо дістався до великого крісла, маючи намір зачаїтися за ним, доки не переконається, що батько Джорджі міцно заснув.

Якийсь час чоловік на ліжку метався й перевертався з боку на бік. Далася взнаки втома від довгої подорожі й не давали спокою думки від бесіди з паном Ленуаром. Він раз у раз бурмотів щось, і Смоляний почав побоюватися, що той ніколи міцно не засне. Смоляного також хилило до сну, і він тихо позіхав.

Нарешті батько Джорджі стишився. Ліжко перестало порипувати. Смоляний обачно вийшов з-за крісла.

Раптом щось його налякало. Якийсь почувся звук біля вікна! Що це може бути? Ледь чутний звук — наче двері рипнули.

Ніч була темна, але портьєри залишалися розсунутими, і вікно виднілося в темряві сірим квадратом. Смоляний прикипів до нього очима. Невже хтось намагається відчинити вікно?

Ні, вікно не ворухнулося. Але щось дивне відбувалося попід підвіконням.

LIVEWORKSHEETS

Під вікном знаходилося широка і зручна банкетка. Смоляний її добре знав! Багато разів сидів на ній, дивлячись у вікно. Що ж оце з нею відбувалося?

Схоже було, що сидіння банкетки поволі, помаленьку піднімається. Смоляний був уражений: він ні сном ні духом не знав, що сидіння зйомне. Воно завше було наглухо прикручене, і він завше думав, що це сидіння та й по всьому. Але виявляється, що хтось відкрутив шурупи й сховався під сидінням, а тепер, вирішивши, що все безпечно, піднімає його, щоб вилізти.

Смоляний зачудовано дивився, як піднімається сидіння. Хто це? Нащо він ховався? Моторошно було дивитися на це.

Нарешті сидіння піднялося й зіперлося на підвіконня. З отвору в банкетці обережно, повільно й безшумно видістався якийсь чоловік. Смоляний відчув, як у нього волосся здибилося на голові. Він злякався, страшенно злякався. Йому одібрало мову!

Чоловік підкрався до ліжка. Зробив швидкий несподіваний рух, і батько Джорджі здавлено скрикнув і затих! Смоляний здогадався, що сплячому вставили кляп, аби не кричав. Хлопець не міг ні ворухнутися, ні говорити: він у житті ще такого страху не зазнавав!

Непроханий гість підняв обм'якле тіло з ліжка й попрямував до банкетки. Там опустив батька Джорджі в темряву. Смоляний не знав, як приходню вдалося обезвладнити батька Джорджі. Він тільки бачив, що бідолашного дядька Квентіна опускали в отвір, а він і рукою не міг поворухнути.

Хлопець раптом відчув, що може говорити.

— Гей! — заволав він. — Гей! Що ви коїте? Хто ви такі?

LIVEWORKSHEETS

Він згадав про свій ліхтарик і вмикнув його. Упізнав знайоме обличчя і з подивом закричав:

— Пан Барлінґ!

Тоді хтось садонув його по голові, і більше Смоляний нічого не пам'ятав. Він не знав, що і його опустили в банкетку, не знав, що приходень ішов за ним. Нічогісінько не знав.

Джорджа в сусідній кімнаті не спала, й вона раптом почула крик Смоляного: «Гей! Гей! Що ви коїте? Хто ви такі?» Негайно вислизнувши з ліжка, вона почула вигук: «Пан Барлінґ!»

Джорджа затерпла. Що коїться за сусідніми дверима? У темряві вона шукала ліхтарик. Енн і Мерібел міцно спали. Джорджа не могла знайти ліхтарик. Вона наштовхнулася на стілець, впала і вдарилася головою.

Знайшовши нарешті ліхтарик, дівчинка, тремтячи, навшпиньки підійшла до дверей. Вмикнула ліхтарик і побачила, що сусідні двері прочинені. Смоляний, зайшовши всередину, нещільно їх закрив. Вона прислухалася. Ізсередини — анічичирк. Після крику Смоляного Джорджа чула глухий звук удару, але не зрозуміла, що воно таке.

Зважившись, Джорджа просунула голову в двері батьківської кімнати й знову вмикнула ліхтарик. Дивилась і не могла вийти з дива. Ліжко порожнє! Кімната порожня! У ній анікогісінько! Посвітила ліхтариком по всій кімнаті. Боязко відчинила дверцята шафи. Зазирнула під ліжко. Джорджа виявила справжню мужність!

Нарешті вона опустилася на банкетку, розгублена й перелякана. Де ж її батько? Де Смоляний? Що тут кінець кінцем сталося вночі?

LIVEWORKSHEETS